

Місяцю-князю!
Нічкою темною
Тихо пливеш ти
Стежков тямною...
Ніжно хлюпочеться
Воздушне море,
Так в нім і хочеться
Змить з серця горе.

Місяцю-князю,
Ти, чарівниченьку!
Смуток на твоєму
Ясному личеньку.
Із небозвідної
Стежки погідної
Важко глядіть тобі
В море бездонне,
В людськості бідної
Горе безсонне.

Місяцю-князю!
В пільмі будущего,
Знать, ти шукаєш
Зілля цілющого,
Зілля, що лиш цвіте
З-за райських меж...
Ох, і коли ж ти те
Зілля найдеш?..

16 юля 1883

зі збірки « [З вершин і низин](#) »

